

"La veritat és la revelació meravellosa de Déu"

Dij, 15/11/2018 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 14 de novembre 2018

Catequesi sobre els Manaments.

13: "No digueu falsos testimonis".

Estimats germans i germanes, bon dia!

En la catequesi d'avui abordarem la Vuitena Paraula del Decàleg: "No donaràs fals testimoni contra el proïsme"

Aquest manament - diu el catecisme- "prohibeix falsificar la veritat en les relacions amb els altres" (n.2464). Viure en comunicacions no autèntiques és greu perquè impedeix les relacions i, per tant, impedeix l'amor. On hi ha mentida ni hi ha amor, no pot haver-hi amor. I quan parlem de comunicació entre les persones, ens referim no només a les paraules, sinó també als gestos, les actituds, fins i tot els silencis i les absències. Una persona parla amb tot el que és i amb tot el que fa. Tots nosaltres estem sempre en comunicació. Tots nosaltres vivim comunicant i estem fent equilibris contínuament entre la veritat i la falsedat.

Què significa la veritat? Vol dir ser sincers? O bé ser precisos? En realitat amb això no n'hi ha prou, perquè es pot viure sincerament en l'error, o bé es pot ser precís en el detall però no expressar el significat del conjunt. A vegades ens justifiquem dient: "Jo he dit el que sentia!". Sí, has absolutitzat el teu punt de vista. O bé "només he dit la veritat". Potser, però, que has revelat fets personals o reservats. Quantes murmuracions destrueixen la comunió per manca d'oportunitat o delicadesa!. Més aviat les xerrameques maten, això ho diu l'apòstol Jaume en la seva Carta. El xerraire, la xerraire, són persones que maten, maten els altres perquè la llengua mata com un ganivet. Aneu amb compte!. Un xerraire o una xerraire és un terrorista, perquè amb la seva llengua llença la bomba i se'n va tranquil, però el que diu aquella bomba llençada destrueix la fama dels altres. No ho oblideu: xerrar és matar.

Però llavors, què és la veritat? Aquesta és la pregunta feta per Pilat, mentre Jesús davant d'ell, complia el vuitè manament (cf. Jn 18,38). De fet les paraules "no diràs falsos testimonis contra el teu veí" pertanyen al llenguatge forense. Els Evangelis culminen en la narració de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús, i aquesta és la història d'un procés, de l'execució de la sentència i d'una conseqüència desconeguda.

Jesús respon a la pregunta de Pilat: "Per això he nascut i per això he vingut al món, per donar testimoni de la veritat" (Jn 18,37). I aquest "testimoni" Jesús el dona amb la seva passió, amb la seva mort. L'evangelista Marc narra que "el centurió, que es trobava davant d'ell, després de veure'l expirar d'aquesta manera, va dir: "Veritablement aquest home era Fill de Déu!" (15,39). Sí, perquè era coherent va ser coherent: amb la seva manera de morir, Jesús manifesta al Pare el seu amor misericordiós i fidel.

La veritat troba la seva plena realització en la mateixa persona de Jesús (cf. Jn 14,6), en la seva manera de viure i de morir, fruit de la seva relació amb el Pare. Aquesta existència com a fills de Déu, Ell, ressuscitat, ens la dona també a nosaltres enviant l'Esperit Sant que és Esperit de veritat, que certifica en el nostre cor que Déu és el nostre Pare (cf. Rm 8,16).

En cada una de les seves accions l'home, les persones afirmen o neguen aquesta veritat. Des de les més petites situacions quotidianes fins a les opcions més exigents. Però és la mateixa lògica, sempre la que els pares i els avis ens ensenyen quan ens diuen que no hem de mentir.

Preguntem-nos: quina veritat demostren les nostres obres, les nostres paraules, les nostres eleccions com a cristians? Tothom es pot preguntar: sóc un testimoni de la veritat o sóc més o menys un mentider disfressat? Que cadascú s'ho preguntí. Els cristians no som homes i dones excepcionals. Som, però fills del Pare celestial, que és bo i no ens enganya i posa l'amor als nostres germans en el nostre cor. Aquesta veritat no es diu tant amb discursos, és una manera d'existir, una manera de viure que es veu en cada un dels actes (cf. Jm 2,18). Aquest home és un home autèntic, aquesta dona és una dona autèntica: es veu. Però per què, si no obre la boca? Però es comporta com autèntic, com autèntica. Diu la veritat, actua amb la veritat. Una bona manera de viure per a nosaltres.

La veritat és la revelació meravellosa de Déu, del seu rostre de Pare, és el seu amor sense límits. Aquesta veritat correspon a la raó humana però la supera infinitament, perquè és un do baixat a la terra i encarnat en Crist crucificat i ressuscitat, es fa visible per aquells que li pertanyen i manifesten les seves mateixes actituds.

No dir falsos testimonis vol dir viure com a fill de Déu, que mai actua en contra, que mai diu mentides que viu com els fills de Déu deixant que, en tots els actes, emergeixi la gran veritat: que Déu és Pare i ens en podem refiar. Confio en Déu: aquesta és la gran veritat. De la nostra confiança en Déu, que és Pare i m'estima, ens estima, neix la meva veritat i l'ésser autèntic i no mentider.

Traducció de Josep M. Torrents Sauvage